

Arrest

nr. 103 511 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN DER HEYDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 14 juni 2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer in.

Op 30 januari 2012 verkrijgt de verzoeker een E-kaart.

Op 12 september 2012 wordt de verzoeker uitgenodigd om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen of om eventuele humanitaire elementen toe te lichten. Verschillende stukken worden door de verzoeker ingediend.

Op 12 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 december 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene diende op 14/06/2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Hij verkreeg een E-kaart op 30/01/2012.

Betrokkene werd op 12/09/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene nam kennis van ons schrijven op 18/09/2012 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens als staving van zijn huidige activiteiten een overeenkomst voor een arbeidsmarktgerichte opleiding (580 uren, 35u per week- basis schilderen) vanaf 27/08/2012 voor en een attest van zijn vakbond dat zijn recht op werkloosheidsuitkeringen als volledig werkloze vaststelt.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 11/06/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. Hij levert het bewijs een beroepsopleiding te hebben gevolgd vanaf 27/08/2012, maar verder blijkt nergens dat hij zicht heeft op een tewerkstelling. Het volgen van een beroepsopleiding biedt geen garantie op het vinden van een job als er geen bijkomende elementen naar voren worden gebracht waaruit een reële kans uit tewerkstelling blijkt. Er blijkt nergens dat betrokkene een andere economische activiteit uitgebouwd heeft of over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economische niet-actieve voldoende in zijn bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Ter adstruering van het middel zet de verzoeker het volgende uiteen:

“1. Eerste middel.; art. 42bis, § 2, 4° Wet 15 december 1980

1.

Verwerende partij baseert de beslissing op art 42bis, § 2, 3° van de Wet van 15 december 1980 en stelt dat conculant reeds meer dan 6 maanden niet meer als werknemer kan beschouwd worden.

De volledige paragraaf van dit artikel luidt als volgt :

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen :

1 ° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2 ° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. ”(eigen onderlijning)

Het volstaat dus dat verzoeker, als Unieburger, zich in één van die vier gevallen bevindt om zijn verblijfsrecht te behouden.

2.

In casu bevindt verzoeker zich onder de situatie beschreven in punt 4. Verzoeker heeft immers beroepsopleiding als schilder gevolgd, georganiseerd door de VDAB (stuk 9).

3.

Verzoeker dient niet te voldoen aan de voorwaarde van enig verband tussen de opleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit.

Art. 42bis, § 2, 4° bepaalt immers dat de vereiste van een band tussen de opleiding en de voorafgaande beroepsactiviteit slechts geldt in zoverre er geen sprake is van onvrijwillige werkloosheid.

Uit de stukken blijkt op voldoende wijze dat conluant zich in een situatie van onvrijwillige werkloosheid (arbeidsongeschiktheid) bevindt. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet betwist in de beslissing.

Concluant voldoet dus aan de voorwaarde van artikel 42bis, § 2, 4° zodat hij zijn recht op verblijf dient te behouden.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt dit :

“Uit artikel 42bis, § 2, 4° vreemdelingenwet volgt dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden als hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer.

Het betreft hier een beslissing die de verwerende partij treft over het hoofd heen van verzoeker die geniet van een verblijfsrecht. Een einde stellen aan het verblijfsrecht is een ingrijpende beslissing. Bovendien voorziet artikel 42bis, §2 vreemdelingenwet in specifieke uitzonderingssituaties die een EU-onderdaan toelaten verder te genieten van het verblijfsrecht dat hij gekregen heeft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° vreemdelingenwet, ook al is hij niet meer aan de slag als werknemer. Het is de taak van de verwerende partij om zich te laten inlichten en te laten nagaan of verzoeker in aanmerking komt voor de specifieke uitzonderingssituaties in artikel 42bis, §2,4° vreemdelingenwet en of hij de daarin gestelde voorwaarden vervult. ”

(eigen onderlijning)

4.

Verwerende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing reeds melding werd gemaakt van het feit dat conluant niet onder de uitzonderingen van art. 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing staat alleen vermeld dat conluant niet valt onder punt 3° van art. 42bis, § 2 Vreemdelingenwet.

Over de overige uitzonderingen, waaronder punt 4°, wordt niets gezegd.

5.

Verwerende partij wijst erop dat uit geen enkel gegeven uit het administratief dossier blijkt dat conluant een reële kans op tewerkstelling heeft, dan wel enige economische activiteit heeft uitgebouwd of over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Deze argumentatie is in casu niet relevant.

De uitzondering van art. 42bis, § 2, 4° vereist immers niet dat er een reële kans op tewerkstelling is.

Inderdaad, conluant viel onder de situatie zoals omschreven in art. 40, § 4, 1 ° vreemdelingenwet dewelke bepaalt :

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven indien hij de in art. 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1 ° Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. ”

Echter, artikel 42bis, §2, 4° Vreemdelingenwet bepaalt net dat dit verblijf behouden blijft, ook al voldoet men niet meer aan die voorwaarden, indien een beroepsopleiding gestart wordt.

Met andere woorden, indien men niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, §4, 1°, behoudt men op grond van art. 42bis, §2, 4° toch het verblijf van meer dan drie maanden, indien men een beroepsopleiding start.

Dit is wat conculant in casu gedaan heeft.

6.

Het feit dat conculant zich in een situatie van onvrijwillige werkloosheid bevindt en zich heeft ingeschreven voor een beroepsopleiding, volstaat dus wél voor toepassing van art. 42bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet.

De wet stelt geen andere vereisten.

Meer zelfs, art. 42bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet is net in die zin te begrijpen dat aan de algemene vereisten van art. 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet niet voldaan hoeft te zijn, zolang aan de voorwaarden van eerstgenoemd artikel voldaan blijft.

7.

Indien uw raad de mening zou zijn toegedaan dat de reële kans op tewerkstelling wel van belang is, vestigt conculant de aandacht op :

- De inschrijving bij de VDAB (stuk 10)
- De inschrijving bij T-interim (stuk 11)
- De diverse sollicitaties (stuk 12)

Deze stukken tonen op afdoende wijze aan dat conculant werk zoekt en binnen afzienbare tijd wellicht werk zal vinden, mede gelet op de door hem gevolgde opleiding."

3.2. De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 42bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker dient hij zijn verblijfsrecht te behouden daar hij zich in één van de vier gevallen van artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet bevindt, met name:

"hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de motivering van de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoeker werd uitgenodigd om stavingsstukken voor te leggen van zijn huidige inspanningen om werk te vinden en een reële kans op tewerkstelling of desgevallend bewijzen van economische activiteiten en/of bestaansmiddelen.

Hij legde daarop een overeenkomst voor een arbeidsmarktgerichte opleiding (580 uren, 35u/week - basis schilderen) voor vanaf 27 augustus 2012 en een attest van zijn vakbond dat zijn recht op werkloosheidsuitkeringen als volledige werkloze vaststelt.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat hij officieel tewerkgesteld was tot 11 juni 2012 en eveneens dat hij geen steun van het OCMW geniet.

Nadat wordt vastgesteld dat verzoeker niet valt onder de uitzonderingen zoals die zijn voorzien bij artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt geoordeeld dat, hoewel hij heeft aangetoond dat hij voor een beroepsopleiding is ingeschreven, uit zijn dossier niet blijkt dat hij een reële kans van tewerkstelling maakt, wat wordt geacht bevestigd te zijn door het feit dat hij geen bijkomende elementen naar voren brengt die een reële kans op tewerkstelling bevestigen. Bovendien blijkt eveneens dat hij nergens een economische activiteit uitgebouwd heeft of over voldoende bestaansmiddelen beschikt waardoor hij het verblijfrecht zou kunnen behouden.

Hieruit blijkt, in tegenstelling tot verzoekers beweringen, dat verwerende partij notie heeft genomen van het feit dat verzoeker geen steun van het OCMW geniet, en van het feit dat hij pogingen heeft ondernomen om opnieuw te worden tewerkgesteld.

Overeenkomstig artikel 40, §4, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet moet een werkzoekende burger van de Europese Unie echter, om gemachtigd te zijn om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven aantonen dat hij hetzij, nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld, hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Uit de thans bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen document voorlegde ter staving van zijn bestaansmiddelen. Het argument dat hij ingeschreven is voor een beroepsopleiding, kan de bij artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde op zich niet vervullen.

Daarnaast maakt verzoeker in zijn argumentatie niet aannemelijk dat verwerende partij op grond van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij geen reële kans op

tewerkstelling maakt zoals vereist bij artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat hij niet akkoord gaat met de thans bestreden beslissing volstaat hiertoe immers niet. Het eerste middel is ongegrond."

3.3. Verzoeker betoogt dat hij zich in de situatie bevindt zoals bepaald in artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet aangezien hij een beroepsopleiding als schilder volgt. Hij meent dat hij een recht op verblijf behoudt op grond van de beroepsopleiding. In de bestreden beslissing wordt enkel rekening gehouden met de uitzondering zoals bepaald in artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet en er is bij de beoordeling van zijn beroepsopleiding geen rekening gehouden met de bepaling van artikel 42bis, § 2, 4°, nu deze uitzondering immers geen reële kans op tewerkstelling vereist.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit). Voormeld artikel bepaalt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

In casu is het recht op verblijf beëindigd met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker kennis heeft genomen van het schrijven van 18 september 2012 waarna hij nog een maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen in verband met zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Verweerder stelt vervolgens, aan de hand van de voorgelegde stukken, vast dat verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden sinds 11 juni 2012 en hierdoor niet meer kan worden beschouwd als werknemer zoals bepaald in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Alvorens een einde te stellen aan het recht op verblijf dient verweerder na te gaan of één van de uitzonderingen zoals bepaald in artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet op verzoeker van toepassing is.

Artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40 §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Verzoeker stelt terecht dat uit artikel 42bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet volgt dat een EU-onderdaan die op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht heeft erkend gezien als werknemer, dit verblijfsrecht kan behouden indien hij start met een beroepsopleiding, ook al is hij geen werknemer meer.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, overeenkomstig de stukken van het administratief dossier dat verzoeker een stuk voorlegt waaruit blijkt dat hij een beroepsopleiding volgt sinds 27 augustus 2012. Het feit dat verzoeker een beroepsopleiding volgt, wordt aldus niet betwist door verweerder.

Met betrekking tot de beroepsopleiding motiveert verweerder dat nergens blijkt “dat hij zicht heeft op een tewerkstelling” en dat “het volgen van een beroepsopleiding (...) geen garantie (biedt) op het vinden van een job als er geen bijkomende elementen naar voren worden gebracht waaruit een reële kans uit tewerkstelling blijkt”. Verzoeker stelt terecht dat uit artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet geen voorwaarde van een reële kans op tewerkstelling blijkt. Waar verweerder motiveert dat de beroepsopleiding geen zicht biedt op een tewerkstelling en oordeelt dat de uitzondering zoals bepaald in artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet niet kan worden toegepast, schendt verweerder aldus artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft nagelaten de ‘beroepsopleiding’ te beoordelen in de zin van de bepaling van artikel 42bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

3.5 In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het argument van de beroepsopleiding de bij artikel 40, § 4, 2° gestelde voorwaarde niet kan vervullen. Verzoeker legt geen stuk voor waaruit blijkt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.6 Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker op 14 juni 2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende indiende. Verzoeker verkreeg vervolgens zijn verblijfsrecht op 30 januari 2012 als werknemer en dus met toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij werkloos is geworden. Evenwel bepaalt artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet dat een burger van de Unie zijn verblijfsrecht behoudt zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in vier gevallen en verzoeker meent te voldoen aan de vierde uitzondering. De verwijzing naar de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet door verweerder in de nota is *in casu* niet terzake dienend nu verzoeker niet op grond van voormelde bepaling zijn verblijfsrecht had bekomen.

Het eerste middel is gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN